

14 Децембар 2022, Копенхаген

Писмо подршке Професору Јовану Кнежевићу

Поштовани,

Као бивши ђак Шесте Београдске гимназије природно-математичког смера, желела бих да поделим своје мишљење и тиме пружим пуну подршку Професору Јовану Кнежевићу у његовој борби за правду и истину.

Писмо започињем освртом на моје гимназијске дане и сећање на Професора Кнежевића. Затим следи моје представљање, писмо захвалности Професору Кнежевићу, писмо упућено родитељима и за крај моја захвалност читаоцима на одвојеном времену.

Имала сам ту част да ми је Професор Кнежевић предавао математику током све четири године гимназије, у периоду од 1993-1997 године. Његова стручност, начин рада и однос према ученицима и њиховим родитељима су били за пример. Увек је био расположен и спреман да нам изађе у сусрет кад год смо имали питање. Био је јако приступачан и непосредан у комуникацији тако да су родитељи радо долазили на отворена врата. Као сјајан психолог, сваког ученика је знао понаособ и за сваког је имао лепу реч.

Памтим нас неколицину из одељења и школе који смо сваки дан након наставе ишли пешке кући заједно са Професором Кнежевићем. Живели смо у истом крају и заједнички одлазак кући нам је временом спонтано прешао у навику. Нико није желео да користи градски превоз да не би пропустио ту сјајну енергију и хумор којим је Професор Кнежевић зрачио. Ту бисмо се шалили и причали, поред школе и о другим животним темама, где бисмо ми као тинејџери били пуни питања. Од Професора Кнежевића смо увек добијали јако корисне савете које и дан данас памтим и примењујем. Током хода, пошто је тротоар био на појединим местима сужен и закрчен паркираним аутомобилима, утркивали бисмо се ко ће бити тик уз Професора Кнежевића да не бисмо од градске буке случајно пропустили шта има да нам каже. Ту прилику смо користили и да му напоменемо како је нпр. тај дан друштвени смер, којима је он исто предавао, имао неупоредиво лакши контролни од нас. На ту нашу опаску, његов одговор је био да је разлог у томе што су они друштвени смер а ми природни, и да разлика у тежини задатака мора да постоји. Наставни план и програм је такав да се од њих не тражи исто што и од нас. У свакој ситуацији би нам дао једини логичан и фер одговор. Веровали смо му и прећутно знали да је у праву.

У мојој породици је он био омиљен Професор и његово име, од миља Јоца, се и дан данас спомиње, поготово кад су тема школа и начин учења. Моја мама би увек говорила да је једино Јоца прави ауторитет који од ђака може да извуче потенцијал и направи нешто. Чак би се и моја сестра придруживала причи и имала примедбу како јој у то време факултет и није ишао баш најбоље јер није имала Јоцу за Професора у средњој школи. И тај разлог је био легитимно прихваћен од стране мојих родитеља и као да смо сви мало сажалјиво

гледали на њу. А мене су моји укућани додатно поштовали и из прикрајка се дивили јер сам била његов ђак. Стално би ме питали након школе шта је данас Професор Јоца рекао на часу. И то, не само они него и цела родбина.

На крају сваког полугодишта и школске године, Професор Кнежевић би целу таблу исписао тачним бројем задатака које бисмо током распуста морали да урадимо и спремимо за контролни први дан школе. Захваљујући томе, знала сам да свој распуст морам да организујем на тај начин да имам времена да одем на море, уживам са породицом и пријатељима, да се одморим и да учим математику. Са поносом бих показивала листу задатака мојим пријатељима који су друге школе похађали, и док би ме они у шоку гледали ја бих им објашњавала шта сам корисно научила тај дан. Те свеске и дан данас чувам као подсетник да сам захваљујући том труду успела да исправим свој нечитак рукопис, стекнем радне навике и научим како да организујем свој дан где сам била корисна како себи тако и другима. То знање ми је касније помогло да без претходне припреме положим математику на Пољопривредном факултету, притом спремајући моје колеге као и пријатеље који су полагали математику на Економском факултету.

Као и већини, и мени је прва година гимназије била изазов и то не само математика већ и остали предмети. Осетило се да је гимназија неупоредиво захтевнији ниво у односу на основну школу. Везано за математику, имала сам тешкоћа јер моје предзнање из основне школе, где сам била врло добар ђак, је било изузетно лоше. Наравно да сам се та прва три месеца жалила и плакала родитељима и мислила да нећу успети да надокнадим пропуштено. У једном тренутку ме је тата питао да ли желим да се пребацим у другу школу, што сам ја са 15 година категорички одбила. Била сам свесна тога да је у мени проблем а не у “строгом” Професору Кнежевићу који је од нас захтевао знање које је и сам пружао на предавањима, покривајући прописан наставни план и програм за ученике природно-математичког смера, где је математика главни предмет. Знала сам да ако желим да успем морам да заврнем рукаве и да пуно учим, и то не само математику него и остале предмете. Тај моменат памтим као кључан у свом животу јер је ту требало одлучити “бити или не бити”! Остати и борити се, као једина исправна одлука, ми је касније много помогла у животу да се изборим са доста тежим ситуацијама које само живот уме да сервира. За ту животну битку мене је Професор Кнежевић спремао пуне четири године и ја сам му доживотно захвална на томе!

За крај, овим путем бих себе представила. Након гимназије, завршила сам Пољопривредни факултет у Земуну, смер Инжењер Прехрамбене Технологије Биљних Производа. Затим сам провела 3 године у Штутгарту (Немачка), где сам на престижном Пољопривредном факултету магистрирала из области Заштите животне средине и пољопривредне производње хране. Тренутно, већ 12 година живим у Копенхагену (Данска) где сам завршила још једне магистарске студије из области Технологије Млека и Млечних производа. Запослена сам као научник у водећој светској фармацеутској индустрији где се, поред других лекова, прозводи инсулин који покрива потребе за 50 % светске популације. Након 12 година боравка у Данској добила сам данско држављанство након испуњене изузетно ригорозне листе услова. Све горе наведено, и још много тога, сам постигла

првенствено захваљујући Богу, подршци мојих родитеља, сестре и непоновљивом Професору Кнежевићу.

Поштовани Професоре Кнежевићу,

Као Професор који познаје мене као свог бившег ђака, знате да сам овде изнела своје најискреније мишљење и дивљење које имам према Вама. Заиста Вам желим да у својој борби издржите до краја и да Вас ништа на том путу не спречи. Оно што одговорно тврдим је да ћете увек имати моју пуну подршку па макар била једина, а знам да није.

Овде где ја тако снажно, самоуверено и поносно стојим у животу је Ваш успех!

Велико хвала и наклон до пода.

Ваш заувек захвални ђак

Јелена Павловић

П.С. Пуно поздрава и подршке од мојих родитеља и старије сестре.

Поштовани Родитељи,

Као бивши ученик Професора Јована Кнежевића, желим да се и Вама Родитељима обратим у нади да ћете кроз мој пример добити неке одговоре на ситуацију у којој се тренутно Ви и Ваша деца налазите.

Покушаћу укратко да представим породицу из које долазимо и делом мој пут до земље у којој сам одлучила да живим.

Моји родитељи имају завршену средњу стручну спрему. Мој отац је имао занатски приватан бизнис, док је мама радила у једном Београдском престижном научно-истраживачком центру као хемијски техничар. Самим тим, била је окружена са изузетно школованим колегама који су били врхунски научници у својој области. У нашој кући се јако полагао на стицање знања, тако да смо моја старија сестра и ја од првог дана школе имале пуно разумевање и подршку од стране наших родитеља. Поштовање школе као државне институције и ауторитет професора се никад није доводио у питање. Образовање је било на првом месту, и по потреби сестра и ја смо имале и приватне часове све у циљу напретка и успешног савладавања градива.

Након завршене основне школе, одлучила сам да упишем Шесту Београдску гимназију природно-математички смер. Сећам се да није било лако бити примљен у ту школу и ја сам имала среће да су тек у августу, пред сам почетак школе, спустили црту на ранг листи и

као неко ко је био на листи чекања јављено ми је да сам примљена. У том тренутку мојој срећи није било краја. Знала сам да се Шеста гимназија добро котира у поређењу са другим гимназијама али тада нисам знала да такав статус повлачи са собом и јако предзнање, изузетно развијене радне навике и спремност на велики труд и одрицање. Све оно што ја тад нисам имала.

Хладно отрежњење је уследило након првих месец дана похађања гимназије где сам се ја запитала да ли сам уписала гимназију општег смера, јер су сви професори до једног били јако захтевни. Убрзо ми је постало јасно да сам, као и већина других ђака, дошла потпуно неспремна из основне школе где се у поређењу са гимназијом уопште није учило.

Како је време пролазило, све сам више схватала да ћу морати да одлучим да ли остајем у овој школи или не јер од нервирања и страха да нећу успети нисам напредовала. Разговор и савет родитеља ми је пуно помогао, и у њима сам имала апсолутну подршку шта год да одлучим, али на крају сам ја морала да будем та која ће пресећи. Из овог угла гледано, са разликом од скоро 30 година, моја упорност и не одустајање од препрека је надгласало све страхове. Драго ми је да се тад моја одлука поклопила са мишљењем мојих родитеља. Остала сам и нисам се покајала. Сад видим да сам избором школе и одлуци да храбро приступим савладавању препрека, утрла себи пут и изградила неопходну базу за даље што је уследило.

Професор Јован Кнежевић је био један од ретких, ако не и једини, професор који нас је кроз свој предмет уствари припремао за живот. Све што наши родитељи нису успели нити стигли од својих обавеза да примете код нас и коригују, на један фин и суптилан начин је управо Професор Кнежевић то радио, и трудио се да развије и извуче максимум потенцијала који је сваки ђак носио у себи. Моји родитељи су од првог дана схватили и препознали чему води његов труд, да од нас поред врских будућих стручњака прво направи зреле људе спремне за живот, након гимназије, који је сложићете се нимало једноставан нити лак.

Број ђака у Србији и иностранству, који су у сталном контакту са Професором Кнежевићем су доказ да је тај Човек поштован и вољен од стране својих бивших ђака. И то није мали доказ, јер колико Професора може да се похвали великим бројем ученика који бораве широм света и раде као велики стручњаци у светским компанијама? Нажалост, ја за тај пример не знам.

Оно што сам ја научила кроз своје искуство до сада, је да у животу не треба никад ићи пречицом колико год она изгледала као решење и деловала примамљиво. Да, можда ће у том тренутку бити исправна одлука али неће бити лако када касније дође на наплату.

Зато Драги Родитељи, уместо енергије коју тренутно улажете у удружену борбу против једног Професора, тачније школе као државног система, ја бих Вам препоручила да је преусмерите у грађење и очување свог породичног гнезда где ћете издвојити Ваше време и посветити се Вашем детету. Попричајте искрено и заинтересујте се да заједнички

пронађете одговор на питање шта је то што Ваше дете занима и чиме би желело да се бави једног дана. Помозите му да спозна шта жели. Уколико то нису природне науке, не брините се јер за то постоји решење. Град Београд има и друге школе као што су гимназије општег и друштвеног смера, затим велики избор средњих стручних школа, приватних школа, итд. Самим тим помажете свом детету да направи праву одлуку а у исто време не заузимате драгоцену место у клупи ученику који би заиста желео да похађа управо гимназију која Вама и Вашем детету не одговара. Тиме ћете учинити услугу и себи и другима, укључујући и дотичног Професора Кнежевића да неометано настави да ради свој посао и усрећи још неку генерацију привилегованих ђака до свог одласка у заслужену пензију.

Професор Кнежевић је на првом месту пријатељски и очински настројен према Вашој деци а тек после је уважен Професор математике. Ја Вашој деци желим да кроз живот упознају још много "Јоца", али морам Вас разочарати да тако неће бити. Живот може бити суров и уколико Вашој деци сад дозволите да устану на Професора и суспендују га, а самим тим и на школу као озбиљну институцију, тиме их терате у сигурну пропаст! Јер живот ће им сервирати ситуације од којих нико неће моћи да их заштити и кроз које ће хтели то или не морати да се суоче сами! Ово Вам говорим из личног искуства!

Зато им допустите да изађу из своје зоне комфора и да искусе живот тренутно на кашичицу, сходно њиховим годинама, да би изградили поред знања своју личност и карактер, ојачали и адекватно се припремили за џунглу звану живот!

Ако им сада не објасните да је њихова једина обавеза да уче и уколико попустите под изговором да им је то учење тешко, онда сте изгубили свету битку звану Родитељство! Нажалост, касније у животу ћете највероватније бити сведоци грешака и фрустрација Ваше деце која ће за своје личне неуспехе увек кривити друге а неретко и Вас. А то сте све могли спречити да сте били довољно јаки кад је требало.

Сад је тешко али вредеће труда и испоставиће се као једино исправно на крају. Ја да могу, вратила бих се у своје тинејџерске дане и уживала у сваком контролном задатку из математике. Јер у поређењу са оним кроз шта сам касније прошла, да бих сад била срећна, верујте ми то време бих описала као безбрижно, лако и надасве лепо.

Пуно Вам успеха и среће са Вашом децом желим од срца!

Срдачан поздрав

Мр. Дипл. Инг. Јелена Павловић

Захвалност Читаоцима

Хвала на времену и стрпљењу посвећеном читању мог писма подршке. Надам се да ће моје обраћање поспешити слику која се пласира у јавности, и допринети томе да се Професор Јован Кнежевић заслужено врати на позицију Професора математике у Шестој Београдској гимназији, зарад добробита његових ђака и друштва у целини.

Са Поштовањем
Мр. Дипл. Инг. Јелена Павловић